

СЛАВЯНСКИЙ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 22 Юни 1883.

БРОЙ 98

Излиза два пъти въ седницата всяка:
Сръбда и Събота.

Цѣна:
За година . . . 5 ср. рубли зол.
За шестъ месеци 3 ср. рубли . . .

Сичко, което са отнася до вѣстника, надписва са направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчунъ.

Неплатени чиши ге са приематъ.

Ръкописи назадъ се непрѣща.

За Обявления се заплаща:

За всички редъ при прѣвъ пътъ 20 стот.

За „ „ „ втори пътъ 10 „

АМЕРИКАНСКИТЪ МИSSIONЕРИ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Всѣдѣствие на единъ случаенъ разговоръ, който имахъ съ нѣкой си бившъ ученикъ отъ Робертъ Коллежъ, на когото Американските протестански миссионери покриха съ асланска кожа, и прочутото имъ училище, въ Румели Хисаръ, сѫ добре известни, за знание и полза на братята си Българи, позволявамъ си да расправи нѣщо за шарлатаните на тѣзи лъжливи апостоли, като раздигна малко казанната имъ покривка, за да са виджатъ какви сѫ тѣ, и да изложа по нататъкъ съдѣжанието и на самия разговоръ.

Въ Съединенитѣ Щати, въ Америка, добрата администрация и искренното съгласие на управляющите съ управляемите, толкози сѫ улеснили нравственото и материалното развитие на народонаселението, че то живеятъ въ тѣзи части на свѣта днес са считатъ най-частливи и най-благополучни. Тѣзи щастливи Американци, като виджатъ, че по другите части на свѣта, именно въ Азия и Африка, стотини милиони хора са намиратъ въ най-окаяно състояние, по причина на идолопоклонството имъ, пожелали да ги направлятъ съучастници на тѣхното образование и благодеяние, чрезъ християнството, по онова християнство което са е осакатило до гдѣто пристигне въ Съединенитѣ Щати презъ безконечните океани. Тѣзи щастливи господи пожертввали огромни капитали, съставили нѣколко миссионерски общества, съ цѣль да распространяватъ християнство чрезъ Евангелието, по ония мѣста, гдѣто 8—900,000,000 хоровъци са намиратъ въ мрака на поганисма. И тѣ хиляди добродѣтели американски християни, известни подъ името миссионери, съ рѣшителностъ тръгнали за онни идолопоклонски страни да проповѣдватъ словото Божие чрезъ Евангелието. Но нѣкои отъ тѣзи миссионери, които не искали да са излагатъ на мъжчически тѣ страдания и горения, които са случаватъ въ такви случаи, противъ обѣщанията си, са постарали да отбѣгнатъ отъ подобни спасности, а искали само да са въсполузуватъ отъ довѣрето на пожертвователите, като зематъ парите имъ поцѣ разни неосновни предложи, разбира са, за своя полза; отъ послѣдната категория американски миссионери, най-напредъ дошли въ Цариградъ, и като видѣли неописанната прѣмѣсть и естественниятѣ хубости на този градъ, въ сѣко отношение, тѣ забравили длѣжността и обѣщанията си, и рѣшили, какъ какъ, да намѣрятъ причини, и да останатъ да живѣятъ по красния Босфоръ. Тогава нѣкои отъ тѣзи миссионери заминали кадѣ Мала Азия, а други въ България: Шуменъ, Търново и Ст. Загора, именно Претиманъ, Лонгъ и Байнгтонъ, за да търсятъ *клелегиръ*, при сичко че тѣ обѣщавали много работи, даже на много селени купували волове и коне за да ги направятъ протестанти, но тѣ отъ сїкадѣ били изгонени. Това било презъ годините 1858—9, т. е. когато нашъ народъ пѣшкаше, кански пищеше и немилостиво страдаеше подъ тѣшкото иго на дѣтиранства: на турските власти и на фенерските деспоти. Протестанските миссионери, като направили много опити, въ продължение на нѣколко години, и не могли да привлекатъ къмъ себе си Българите, измислили друга хитростъ, т. е. искали да са въсполузуватъ отъ стремлението имъ къмъ учение. Та забѣлѣзали, че ако би да има едно високо училище, на кой да е язикъ, много Българчета щѣли да доджатъ да са учатъ; защото, по съвърше сичко високи цариградски учебни заведения били пълни съ Българчета, на примѣръ Лицейъ на Галата-Сарай, медицинското училище и пр. и пр. И тѣ тѣзи миссионери рѣшили да въздигнатъ Робертъ-Коллежъ и да му дадатъ такъвъ характеръ, че то, който необразованъ човѣкъ ходи тамъ и види физическата кабинетъ, музеумътъ и библиотеката му, да му направи впечатление и да му са струва, че то трѣба да е нѣкое високо училище, а въ сѫщностъ какво струва то, това е известно вече отъ давна на образованите Българи; че тѣ непрестанно са стараѧтъ да уврѣжатъ това училище, за да пълнятъ очи съ разни предмети, това са доказа и отъ честото пѫтуване въ Америка на г-на Вошбърна, директоръ на това училище. Послѣдното пѫтуване въ Америка на г-на Вошбърна бѣше презъ времето на Руско-Турска война; той толкози бѣше са уплашилъ, че Русите ще изгонятъ протестанските миссионери изъ България и нѣма да оставятъ Българчетата да отидятъ при тѣхъ, за да ги заблуждаватъ съ тѣхното учение, че то той, директоръ на Робертъ Коллежъ

лежъ силно укоряваше въ Америка Русите; че не имъ сѫ позволявало да пропагандиратъ; а на противъ, твърдѣ много хвалеше Турците, че сѫ били въротърпими и не имъ казвали нищо, когато тѣ проповѣдвали своите учения на християните, а не на мюслюманите, защото не смѣйтъ.

Огъ това, излиза, че Американското правителство, ако имаше интересъ и ако замаше подъ внимание упакванието на г-на Вошбърна, трѣбаше да обижи война противъ Русия, а въ полза на Турция, и сичко тѣзи слова на директора на Робертъ-Коллежъ, по онова време, се напечатаха както въ Американските така и въ други Европейски вѣстници. — Цариградските протестански журнали „Зорница“, безъ да са срамува, писа, по времето на послѣдната оккупация, че Американските миссионери били много помогнали за освобождението на България, когато най-послѣдниятъ Българинъ виде и знае, че тѣ са освободени отъ храбрата, единовѣрна и единокръвна руска войска, подъ водителството на самия покойний Великий Руски императоръ Александъ II, и отъ жертвите на безбройни герои и милиарди рули. Нека ни каже „Зорница“ какви сѫ тѣзи протестантико-миссионерски фантastични помощи, и гдѣ сѫ гробовете на жертвите имъ; когато стотина хиляди гробове на Руски герои, паднали за нашето съвобождение, лежатъ предъ насъ, които гробове свидѣтелствуваатъ искрената любовъ, която иматъ за своите единовѣрни и единоплеменни братя Българи, които отъ своя страна винаги сѫ и ще бѫдатъ признателни за неоценимите имъ и безконечни добрини! — Послѣдне време нѣкой си Американецъ писалъ отъ Русчукъ едва корреспонденция до единъ Американски вѣстникъ въ Нијпоркъ, въ която, между друго казва, че американските миссионери били измислили една азбука за Българите, и че тѣ сѫщите били образували язикъ имъ и други такива. Ние за опровержение на тѣзи корреспонденции ще кажемъ, че Българите не само винаги сѫ имали народни дѣлбокуучени мъжъ, добри профессори, списатели и доктори въ отечеството си, като Гда: Дриновъ, Кръстевичъ, Михаиловски, Д. Цанковъ, Караковски, Балабановъ, Груевъ, Славейковъ, Войниковъ, Т. Икономовъ, и хиляди други отъ които са научили български и американски миссионери; и въ тѣ са имали и имать такви учени мъжъ отъ Котель, Търново и другадѣ, които сѫ били знаменити профессори въ разни университети изъ Европа и които сѫ писали и на чужди язаци най-важни съчинения, както г-нъ Петър Беронъ, който писалъ цѣли системи на Всѣяната, отъ които, може би, и самиятъ Д-ръ Лонгъ трѣба да са е въсполузувалъ много при преподаванието както на естествените науки, тѣ и на агрономията си, съ който Беронъ днесъ и Франция са гордѣ, като го има за французки съписателъ; Никола Николо, вуйка на Д-ръ Кировичъ отъ Търново, който биъл профессоръ въ Парижкия институтъ и които писалъ много философски съчинения на разни Европейски язаци, билъ първиятъ който е реформиралъ новобългарски язикъ съ своите изрядни преводи на този язикъ.

Гда пожертвователите въ Америка, ако знаеха че тѣхните миссионери за своя полза и спокойствие са сѫ остановили да распространяватъ християнството на християните въ Цариградъ, гдѣто са е образовало то, и сѫществува непокътното още отъ времето на Велики Константинъ първий Римски Императоръ, който приель и въвѣръ християнството въ безпредѣлната си империя, още презъ III вѣкъ; ако знаеха казанните пожертвователи, че тези мъими проповѣдници са обѣгатъ съ желанътъ си цѣлъ день и са наслаждаватъ съ тѣхните пари въ дѣсния брѣгъ на Босфора, въ това най-прѣкрасно, най-живописно, и най-удобно за живение въ сѣко отношение място, подъ предлогъ да проповѣдватъ християнството на основателите на християнството, противъ тѣхните желания; ако имаха тѣ знание, че тѣзи лъжливи апостоли, съ своите агенти не правятъ нищо друго, освенъ да раскъсватъ християнските елементи, преимуЩествено Българския, по онзи страна, гдѣто той са намира безъ защита, и да разсѣятъ раздоръ между добри християнски семейства, съ своите интриги; на коеи, ако пожертвователите за които говоримъ имаха най-малко увѣдомление, че тѣзи безъвѣдни миссионери твърдѣ много унижаватъ славното и прѣхвално американско име съ поведенията си, съвсѣмъ противни на духа на XIX ий вѣкъ; тѣзи г-да независно бихъ прекратили даванието направно на пожертвованието си, би-

ха имъ запрѣтили да проповѣдватъ християнството на християните, и биха имъ заповѣдали да отидатъ тамъ, гдѣто трѣба да се проповѣда Евангелието, споредъ техните желания. Гда пожертвователите, въ Америка, за да са увѣрятъ за точната вѣрностъ на сичките ни писани и изложени, могатъ да пратятъ единъ свой човѣкъ, който ще констатира, че тѣхните миссионери, тадѣва, проповѣдватъ християнство на християните, и който букално ще подтверди свѣдѣнието, които имъ давамъ.

Его разговорътъ, за който споменахъ въ началото на настоящата статия, относително до Робертъ Коллежъ.

Приятельъ ми: Зицо вашиятъ Българи провождатъ въ Робертъ Коллежъ невинните си синове отъ свободното Княжество? вѣмате ли въ отечеството си училища?

Азъ му отговорихъ: не само хиляди първоначални училища, но вече имамъ 6—7 пълни гимназии съ специални профессори и съ сичките нуждни физически кабинети, химически лаборатории, минерални музеи, библиотеки и пр. . . . и на Българите са струва, че Робертъ Коллежъ е по високо училище, гдѣто се прѣподаватъ почти сичките науки, подъзвани на всѣкий образованъ човѣкъ.

Приятельъ ми каза: много сте излагани, ако слушате ония, които са се уловили въ примката (които имали нещастното да губятъ въ това училище на празно драгоценното си време и парятъ си), и ако гледате программата му; защото това училище е пропагандическо протестанско училище, което се управлява отъ американски миссионери, за распространението на протестанската вѣра, а не на науки. — Приятельъ прибави още: Това училище са намира въ Цариградъ, градъ който има народонаселение почти колкото жителите на вашето Княжество отъ всѣко съсловие и всѣка народностъ, и степента на образованитето на това народонаселение, несравнено, е по високо отъ образованитето въ България. Ако бѣше това училище както Българите мислятъ, разумѣва са че и образованото народонаселение въ Цариградъ, поне Англичаните и американците щѣха да обрънатъ малко внимание. — щѣха да прашатъ дѣцата си тамъ за учение. Въ това училище, освѣнъ 118 Българчета, учатъ са даромъ само 20—25 други ученици, синове на нѣкои Ерменски протестанти и други такива, които за интересъ продали народността и вѣрата си, само и само чрезъ протестански пропагандически миссионери да се рекомандиратъ въ нѣкои търговски кѫщи, въ Америка, за да спечелятъ пари, каквито са Минасианъ, Бояджианъ и пр. Огъ когато са откри Робертъ Коллежъ са ходили твърдѣ малко Английски и Американски дѣца за първоначално учение, и не са останали повече отъ една или две години; защото родителите имъ рабиратъ, че то е едно прозелитическо духовно първоначално училище, на което свидѣтелствата и въ Америка не препознавали; защото нѣкои ученици отишатъ въ Бостонъ и, като видели тамъ професори шарлатански дипломи съ които са свидѣтелствували, че но-сителите имъ били изучили сичките науки на свѣта, като разбрали, че това е чиста шарлатания и като испитали тѣхните ученици, и ги намѣрили съвсѣмъ слаби, тѣ били турени въ първия и втория класъ на Американските гимназии и лицей.

Азъ възразихъ на изложените на приятельъ си, като му казахъ, че нѣкои доста добри ученици сѫ излѣзли отъ това училище, като Гда Горбановъ, Димитровъ, Стоиловъ, Людекановъ, Д. Икономовъ и други още, които днесъ занимаватъ доста добри служби, по причина на знанията си.

Приятельъ ма попита. Да ли спомнянутъ Гда се учили отъ начало въ Робертъ Коллежъ, или отишли тамъ пригответни отъ други училища? — Азъ му отговорихъ, че сичките горѣказани Гда били добре пригответни отъ разни четверокласни и петокласни Български училища, даже нѣкои отъ тѣхъ били слушали и високи науки въ вънкани учебни заведения, на примѣръ въ Русия, Австралия, Швейцария и пр. и подира влезли въ Робертъ Коллежъ за Английски изпълн. Приятельъ прибави: Ами тѣзи пригответни ученици, ако да бѣха затворени въ едно какво да е място, и ако са занимаваха 6—7 години, не щѣха ли пакъ да знаятъ даже повече отъ онни, които излѣзватъ отъ Робертъ Коллежъ? Той ма увѣри, че онни ученици, които имаха нещастното да са учатъ отъ самото начало при

тези протестански, американски миссионери, били ставали толкова бигари и глупави щото, безъ срамъ, въ 19 И вън проповедвали нова (протестанска) религия, въ Търново, Самоковъ, Загора и пр. — Нѣкога си Юр. Икономовъ отъ Елена, който билъ чистъ протестански миссионерски въспитаникъ, каза ми той, билъ не само тѣлоумъ, въ можелъ да служи за типъ или мѣрка на глупостъ, съ ограничениетъ си знания и глупости. Сѫщото говори той за нѣкога си Томовъ, Шинковъ отъ Казанлѣкъ и други много педагози, всѣ ученици се отъ Робертъ Коллежъ, които били сега протестански учители, професори, проповѣдници въ Цариградъ и изъ Българско. Азъ пакъ въразихъ на приятелъ си и му казахъ, добръ; нѣ Г-нъ Панаретовъ тоже е ученикъ отъ това училище; той съ широките си и дълбоките знания можалъ да стане професоръ въ Робертъ Коллежъ.

Г-нъ Панаретовъ може да биде професоръ, каза той, само въ Робертъ Коллежъ. — Не виждате ли издадената му грамматика, отъ която са ясно доказана, че той самъ е много далечъ отъ да знае грамматиката; той при преписването на Момчиловата, Шишмановата и други грамматики, не направилъ нищо друго, освенъ осакатиъ и тѣхъ съ изоставление на родителния надежъ и други полѣзви части, които и той самъ неразбира. Той ма пита още, да ли не съмъ забѣлѣзълъ У Робертъ Коллежските студенти, че тѣ даже не знали най-elementарните грамматически правила-употребление на препинателните знакове — нѣщо което показва, дѣйствително, дѣлбоко невѣжество.

Азъ му отговорихъ, че у България иматъ високо мнение за Г. Панаретова; даже нѣкои мисляли да го назначатъ министъ на просвѣщението. Щѣли се да прокопсате, каза той, съ назначението на таквии министри....

Братя едвородци Българи, да кажа и азъ скромното си мнѣние. Ако не желаете дѣцата ви да станатъ педагози (мними учени), и ако не исвате да се подграватъ съ тѣхъ нашите младежи, които са учать въ нашите народни училища, въ Българско, то трѣба да земете подъ най-серизно внимание слѣдующите най-истински забелѣзвания и доказателства, и ще са увѣриги, че сичките горѣзложени думи за Робертъ Коллежъ са най-точни.

1) Робертъ Коллежъ, които са намира въ Цариградъ, гдѣто има милионъ и половина народонаселение отъ разни съсловия, религии и висока степенъ на образование, между което народонаселение са находящи хиляди Англичани и Американци, ако не бѣше едно просто училище въ което развалиятъ религиозните чувства на невинните дѣца, и ако бѣше нѣкое никою и полезно училище, отъ казанното народонаселение, паке Англичани и Американци щѣха да проваждатъ синоветъ си тамъ; ние не виждаме други освѣнъ 20—25 дѣца на ермени, които станали протестанти за интересъ, и 118, невинни българчета, какъвъ ли интересъ иматъ тѣ?

2) Вашите синове, които дохождатъ отъ третий или четвъртий класове, ако продължаваха учението си въ български гимназии, ако не са излъгаха отъ нѣкои развалени духове да влѣзатъ въ това гибелно за насъ отъ всяка страна протестански миссионерски училище, Робертъ Коллежъ, щѣха въ три години да свършатъ гимназиялното си обучение, и съ тритъ или четири години, които напразно губатъ въ това училище, и съ същите разноски, може би и съ по малко, щѣха да свършатъ университетъ по разни клонове на науката, и да бѫдатъ най-полѣзви както на родителите си, тѣ и на отечеството си.

3) Че Робертъ Коллежъ е чисто пропагандическо училище, противно на нашата православна вѣра, съ която сме можали да спазимъ народността си, и чрѣзъ която са освободихме съ жертвите на единовѣрната велика Россия, това ясно са доказа, че при иманието тамъ 118 български православни ученици, никой нѣтъ не е билъ позволено да се вика единъ български свѣщенникъ, за испълнение на религиозните имъ длѣжности; ами знаете ли какво става тамъ? Накарватъ дѣцата въ своята протестанска черква за да имъ надѣхнатъ свойте си духъ, противъ нашите икони, свѣщенници и пр.

4) Единъ високоученъ православенъ Българинъ отъ Пловдивъ, който, по слухъ, като вѣсъ, ималъ добро мнение за Робертъ Коллежъ, и проводилъ сина си за да са въспитва тамъ; но при посѣщението си Цариградъ прѣди нѣколко мѣсеца, точно са увѣрили, че синъ му не научи, нѣ и язика не щѣль да научи; защото никой отъ ония, които уши свършили казанното протестански миссионерски училище не знали английски, и никой не е билъ въ състояние да напише на английски едно писмо, и тутакси зѣлъ сина си отъ Робертъ Коллежъ и го завелъ въ друго училище за да не губи на пръзно драгоцѣнното си вѣре. Въсполузувайте са, братя българи, отъ примѣра на високоучения нашъ съотечественикъ г-н Герова.

5) Американските миссионери мислятъ, че са ся толкова осигурили за да са обогатятъ чрезъ Робертъ Коллежъ, за тѣхъ Калифорния, щото тѣ съ са ударили съвсемъ на та машиналъ за да добиятъ повече пари съ прѣкратяване на єденитето, и отъ гладъ или отъ

гладата и не достаточна храна почти сичките ученици са болни, даже до двайси българчета бѣха принудени да заминатъ при родителите си за да преварятъ болѣтъта си; защото, за да не харчатъ пари, никога не викали докторъ въ училището; а не както распространяватъ и лъжатъ нѣкога бивши въспитаници отъ това училище, че уши били хранили учениците тамъ като по най-добрите хотели. (?)

6) Колкото за способността на професорите въ това училище, самите ученици могатъ да расправятъ на родителите си, че и тѣ (професори) сега са учили съ учениците наедно, съ разлика, че минимумъ професори знали английски; а въ какви предмети? Аритметика, история и география!

7) На конецъ ще кажемъ, че въ Робертъ Коллежъ има нѣкои подлезурки нечувствителни българи като учители, съвсемъ предадени на тѣзи миссионери; тѣзи българи за единъ малъкъ интерес готови са да жертвуватъ сичкото българско, ако зависи отъ тѣхъ, тѣ може би да викатъ, да краскатъ и да искатъ да опровергаятъ писаните, нѣ вие родители или роднини на тѣзи ученици да не обирнете никакво внимание на тѣхните български; ами да отидете при вашите ученици роднини или приятели и да ги попитате за точността на нашите сведения, които тѣзи мѣдри и разумни българи отъ далечъ ще подтвърдятъ.

Азъ най подирѣ ще ви кажа и за дѣвическото миссионерско протестански училище въ Юскюдаръ, (Цариградъ) че прѣди нѣколко мѣсеца г-нъ Македонски учень българинъ, който желаше да даде високо образование на дѣтѣ си дѣщери, отишълъ въ това училище и като видѣлъ, че тамъ нѣмало никакви високи науки и че сичките български дѣвици загубили вече религиозните си чувства и са станали протестанти, побѣрзълъ да заведе дѣщерите си въ Одеса. Жално, че между казанините дѣвойки въ американското училище, имало и попеки дѣщери и владишки роднини. — Както и да е, нашите българи, които са интересуватъ, че знаятъ да са въсполузуватъ отъ нашите точки сведения, и нѣма да даватъ поводъ да ни са съмѣятъ чужденците, че отъ незнане и не разбиране сме били пращици дѣцата си въ американски миссионерски училища да губатъ вѣрите си на пръзно.

P.

ДѢЛТА ИСПОВѢДВАТЬ ИСТИНАТА.

Имахъ случай да бѫда слушателъ при разбирателството на гражданска дѣла въ едно отъ тукъшните съдилища. Мѣжду другите поддѣлъщи на разбирателство разправи, прочетохъ въ дневния списъкъ че г-нъ и г-жа редакторътъ на единъ мѣстенъ вѣстникъ да са за вѣли процеси противъ единъ личностъ отъ по-почтениетъ въ този градъ наши единородци. За минута, останахъ зачуденъ като неможахъ да си обясна, като отъ какво може да имѣтъ претенции мѫжъ и жена — редактори на единъ вѣстникъ, противъ втори и трети личности човѣцъ самостоятелни. Припомнихъ си разправи, че г-на редактора съ аптекара Ангеловъ, въ на разбирателство подлежаха гражданска дѣла, съдователно, чито г-нъ, нито г-жа редакторътъ, можеше да са мисли че са пострадали, тѣ като са преписвани постраданието имъ отъ г-на аптекара. — На повикването на мѫжъ — редактора, представи са той самъ лично и каза че пращици вѣстника си на Петка презъ раздавача — слугата си и сега Петку не иска да му плаща, за туй да са осъдили Петку да му плати. На повикването на г-жа редакторката — акошерка, исправи са една дѣлга суха жена и обясни че лѣкувала като докторка! Парванъ и Парванъ защото неискатъ да й платятъ визитите, за туй хлюпъ да стане да й плати нѣколко стотинъ франга.

Нито Петку, а нито Парванъ съ бѣха искали като отвѣтници, а отъ обясненията на г-на редактора и г-жа докторо акошерката ставаше явно, че първия насиломъ искала да продава вѣстника си, а втората насиломъ искала да лекува здравъ човѣкъ. Проумѣва се че никой не си е намѣрилъ парите по пътищата та да ги раздава по произвола на този и оногози тамъ, гдѣто заслуза не са указва, а нито са вижда нужда отъ подарокъ, за туй Петку и Парванъ не сѫ приели да са дававатъ въ сѫдъ за такива вѣтарничеви работи и да губятъ дните си.

Нито на едното, нито на другото дѣло можа да са даде конецъ понеже, едното се таркувало и открило другото.... Ний неизнамъ и не можемъ да си произнесемъ отъ сега, като какъвъ резултатъ ще са даде на тия редакторо докторо акошерски дѣла, нѣ съмѣтвамъ ся за правдата.

Ако г-нъ редакторъ съ ималъ за аборантъ Петка на вѣстника си, Петку когото ний познаваме, никога не би се отказвалъ отъ платката.

Ако г-жа докторо акошерката е лѣкувала дѣйствително Парванъ, Парванъ никога не би си отказалъ да й плати онова което й са е сгояло.

Вижда ся че нито Петку е приемалъ вѣстника, нито пъкъ Парванъ е болѣдувалъ и да го лѣкува акошерка, още повече, че мѫжъ отъ акошерка да го лѣкува нѣма и неможе да има вужда.... Всичко това

указва че хората нѣматъ време да слушатъ вѣстникарски пощевки, а плащатъ да научатъ нѣщо, тѣ е що че хората не глаголятъ на дипломи и тѣстни думи а на дѣлата, съдователно и въ първия и въ втория случай нито въ вѣстникарството, нито въ докторо-акушерството на тия дѣл личности намиратъ хората нѣкаква си сериозностъ. — Дѣлата исповѣдватъ истигната повтаряме си.

Оѓь друга страна да ли прави туй повѣдение честь на помѣнатъ дѣл личности и препоръчвали ги за такива каквито туй искатъ да минатъ? Нѣка туй му отмъшливатъ.

Русе 20 Юни 1883 г.

Консерваторъ Д-ръ.

ДОПИСКИ.

Свищовъ, 17 юни 1883 год.

«Български Гласъ» отъ едно вѣме на самъ е станалъ за смѣхъ и за позоръ! Това заключение прави отъ дописките, които пълнятъ страниците му. Въ последния 35-ти брой на «Б. Гласъ» четемъ едно нѣщо, прилично на дописка отъ Свищовъ, въ която по единъ чистъ кръчмарски начинъ се нападатъ учителите. Тази дописка е отъ П. което може да означава и Киръ Петраки Сребровъ — бивши окръженъ Управителъ, а сега воленъ скитникъ въ Свищовъ.

Киръ П. има честта да казва, че, ако училищното настоятелство услови и за напрѣдъ пакъ тѣзи учители, то гражданинъ се били готови да ги изгонятъ съ сопи П. — то ще ни каже, ако му отърва, като кои са тѣзи граждани? Задълъжи граждани и сопа — това са дѣлъ различни нѣща, но П. и сопа — това са такива дѣлъ сходни нѣща, че ако би да видимъ единовѣрно П. и сопата, то трудно ще ни бѫде да отличимъ единото отъ другото. Затова ще моля П. — то, да ми назове имената посеща на трима отъ тѣзи граждани, които се готовятъ да изгонятъ учителите съ сопи.

Сега да поговоримъ за настърхването на космитъ. — Космитъ настърхватъ. 1) Когато виждаме нѣщо потрясающе душата или когато четемъ за ужасите въ Батаакъ или въ Враца и 2) Когато сме хванали кондуктора на електрическата машина въ това вѣме, когато тя дѣйствува. А пъкъ Киръ П. казва въ дописката си (нека бѫде дописка), че всѣкок чистосърдеченъ българинъ (първия отъ които е, безъ всѣкакво съмѣнѣе, киръ П.), като чете (да да чете?) за учителите безобразия, космитъ му ще настърхнатъ, а не пита, да ли на читателя не настърхватъ космитъ, кога чете горните негови думи за учителите, на които той не е достоенъ да вакса и обущата. Ако учителите би били въ състояние да правятъ ужаси подобни на Баташките или Вратчанските, то първата имъ жертва би бѫла самъ Киръ П. Но той още съществува. Съдователно, отъ тази страна нѣма причина за гражданско космонастърхване. Ако учителите да бѣха съ П. въ каквито и да било приятелски отношения, то можеше да се предполага, че тѣ са му съобщили електричество, отъ което космитъ му са станали като пі тѣралежъ т. е. са настърхвали. Но туй като учителите въвърхъ са считали за унижение да иматъ познайство съ П., то и отъ тази страна нѣма причина да настърхватъ космитъ на Киръ П.

Нека Свищовския уменъ съвѣтъ се произнесе публично, да ли учителите съ дѣла си са можали да си гаслютъ изгонване съ сопи и да възбудятъ настърхване на гражданска косми; въ противенъ случаи учителите въвънъ ще та презиратъ, Киръ П. както са та и презиратъ, като нищожна тваръ. Затова всичко ще е безполезно, което въ «Гласъ» бръзколевиши. — Оѓь моя страна, азъ ще та съвѣтвамъ да се занимавашъ съ по-честна работа и да се не препоръчвашъ за Свищовски гражданинъ, защото тебе, като единъ празносъкающъ, ни нѣ малко не та интересува участъта на Свищовски училища. Ако учителите заслужаватъ изгонване съ сопи и пр., то нека за това се произнесе гражданинъ, а не ти.

П. Прѣгледовъ.

Ески-Джумай 17 Юни 1883 г.

Господине Редакторе на В. «Съзнаніе».

Твърдъ чудна ми се видѣ, Господине Редакторе, помѣстената въ почитаемия вѣстникъ «Славянинъ» брой 96 новина отъ града ни, че ужъ съмъ глобилъ двама турци съ 300 грона глоба, защото, като карали дърза въ града, водили и кучетата си. Безъ да расчетамъ връзъ правдолюбието и безирѣграстието на вашия досничъ, увѣренъ въ вашето безирѣграстие, моля ви да вмѣстите въ най-ближния брой на вѣстника «Славянинъ» съдѣдующите за освѣтление на публиката, и опровержение на тъзи клевета:

Ески-Джумайското Околийско Управление съ отношението си отъ 18 Мартъ т. г. подъ № 750 и съ препровождение пренесъ отъ своя приказъ подъ № 6

дава подъ съдъ трима турци Хюсенин Ахмедовъ и Хасана Боулоглу отъ с. Чобант-дере и Исмана Кобакоглу отъ с. Бухларъ Ески-Джумайска Околия, защото не са съобразили съ вазаний приказъ, който бѣ публикуванъ по всичките села отъ Е. Джумайската Околия и който приказъ гласи, че селени, когато идътъ пазарътъ дън въ града, или да не водятъ съ себе си кучета, или, ако ги водятъ, да бѫдатъ свързани при колата имъ, за да не причинятъ нѣкакви пакости.

Съдътъ на основание самопризнанието на отвѣтниците и съгласно ст. 89 и 90 отъ устава за наказанията, които могатъ да налагатъ Миртовъ Съдии съдъ обвиняемите на седмодневен арестъ при Ески-Джумайската полиция, а не триста гроша глоба, споредъ почтения ви дописникъ.

Тези въ кратъкъ, мисля, са достаточни за осъществление на общото мнѣніе, на което почитаемъ в. «Славянинъ» е органъ. А азъ съ приличното уважение съмъ.

Ески-Джумайский Мировъ. Съдии.

С. П. Грамадовъ.

Свищовъ, 16 Юни 1883 год.

Уважаемий Г-не Редакторе!

Прѣдо малко заглухвали Свищовъ вѣкуневно са съживѣва; като нѣкоя извѣрѣдна сила взе да вдига булото, съ което бѣше са покрилъ хоризонта на нашъ градъ. Остатки отъ миналата мрачна картина са срѣзътъ тука-тамъ, които и въ настояще врѣме, когато градъ ни са съживѣва, оставатъ вѣрни на свойтъ злобни предназначения. Тѣзи ничтожни твари, въ свойтъ прѣдѣмъртви агонии не прѣставатъ по всѣкакъвъ начинъ да бѫзватъ жлѣч; но дѣйствителна патриотъ е велиокудищъ; той имъ прощава тѣзи безпамѣти изумѣли постѣжки, които са естественни на подлеците, на извергите отъ вѣкътъ, когато виждатъ, че булото имъ е смѣжнато, че историята е готова да ги причисли къмъ инвизиторѣ и тиранитетъ. Вий се излѣгани паразитъ! ако мислите, че съ подли срѣдства ще охладнокръвите народния дѣцъ; той плюе на вашите подлоести; той са не бои отъ клевети; вашиятъ клевети са балъта на неговите обуша; той съ пръвѣнство обрѣса и слѣдъ веноколебимо свойтъ начала; той.... Но не! вий не заслужвате почета; настъни си е грамъ да прѣдахъ, чрезъ печата, на бѫдѫщето поколение, че България е родила таквии низки твари като васъ. Едно, което за посѣщенъ пътъ ще ви кажемъ, то е вий не сме ви виновни; вий сами исконахте имата си; идете невѣзвратно при събратията си — срѣднеевропейните тиари....

Извинете, уважаемий г-не редакторе, за дѣлъ азъ съмъ предизвиканъ да тўя въ дописката си горниятъ епизодъ за мрачните твари; вѣрвамъ, че и словослагателите ви са гнусатъ да варѣждатъ имѣната на тѣзи сатрапи, които вѣкътъ изхвърля; тѣ не заслужватъ истриенето на букивѣ ви; азъ ви са обѣщаватъ, че други пъти не ще са повърна за тѣзи мизерабели черви; ще въздържамъ перото си, да съобщавамъ на читателите ви само уѣшителни вѣща, като съдѣющите:

Градския ни съдѣтъ, съдѣствиетъ исклучително отъ частни граждани народници, са призна отъ окрѣжни съдѣтъ за законъ. Бихъ са постаралъ, да опиша подостатъ, които са употребиха отъ тужищите консерватори въ този случай; но са придѣржани въ горнитъ си обѣщания.

Денътъ 15 Юни, въ когото Свищовъ са освободи, са отпразнува тѣрѣдъ бѣскаво, благодарение на уяниетъ распорѣждания отъ страна на градския имъ приставъ Г-на Луканина, който на 13 и 14 Юни обяви рѣдътъ за празникътъ съ особена программа.

Съгласно програмата, послѣ Божественната литургия свѣщениците и граждани са отправиха къмъ памѣтниците, които са намерили построени на мястото, гдѣто минаха Рускиятъ побѣдоносни войски. Тамъ процесията бѣше посрѣдницата отъ войска и ученици. При единъ отъ памѣтниците са отслужи панаходи за падналите Руски и Български герои. Панаходи са откри съ рѣчъ отъ Г-на Евчева, който описа историческото значение на денътъ и уроците, които можатъ да се извѣчватъ отъ този денъ.

Той напомни, че само братската рѣка е подкрепила и ще подкрепи свободата; каза, че тѣзи уроци ви са нужни, защото историческата задача с още не решена; привлече вниманието на прѣстѣствующите, че свободата е скъпа и че трѣба да се пази като свѣтия, основана на братска кръвъ. Послѣ Евчева говори Г-нъ Ц. Живковъ, който съ думи *«Сънами Богъ»* разясни, че знамъ съ този надписъ ни е освободило, че и ний ще сме достойни да носимъ това знамъ, ако знаемъ да цѣнимъ свѣтията основана на многобройни жертви. Послѣ отслужването на панаходи Г-нъ Ив. Шишмановъ държа рѣчъ, въ която описа значението на войната, водени отъ Русия противъ славянския врагъ. Той напомни, че на тѣзи благородна цѣль се противостояли вѣнчани врагове, късоглѣди туркофили дипломати, които са пречкали на освобождението. Трогателни бѣха вѣците, които ученичките хвърляха на памѣтника, когато хорътъ пѣше *«Вѣчна памѣтъ»*. Съдѣтъ

съвръшване на рѣчта, цѣлата процесия отиде на втория памѣтникъ, гдѣто са служи благодѣственъ молебенъ. Тукъ, послѣ четене на евангелието, държа рѣчъ Г-нъ Л. Райновъ, който описа чувствата на Българина прѣди и послѣ освобождението; напомни Батачъ и Петрушца, като спомни имената на нѣкои Български герои. Съ това са свѣрши черковното тѣрѣждество по този случай. Всички прѣстѣствующи обиколиха нарочно приготовените шатри, гдѣто имаше пригответено угощене за всички, безъ искключение. Тукъ са напиха наядравици за Царя покровителя, за Него Височество, за Руския народъ, за Г-на Управителя, за Българския народъ и гражданитѣ, за духовенството и учителите. Послѣ угощението, по голѣмата част отъ прѣстѣствующите съ варки заминаха за Свищовъ. Дунава весъчно внесе признателното поколение, което задоволено са връщаше, защото бѣше испълнило единъ свѣщъ дѣлъ. Отъ всѣкокъ варка са чуваха пѣсни; всѣкокъ са стараеше да покаже своето задоволение.

Вечерътъ града бѣше свѣтътъ; но дѣжливото време бѣркаше на влъминациата.

П. М.

Севлиевско Окрѣжно Управление

№ 2646

Юни 14 1883 г.

До Господина Редактора на В. *«Славянинъ»*.

Въ брои 86 отъ вѣстника Ви е помѣстена дописка, съ която се дефелора Троянския Околие. Началникъ, за дѣто той е гледалъ нехайствено къмъ желанието на населението отъ тая околия относително удовлетворението на нуждата, която то имало отъ доктора за прѣдурирѣдение на мнимо съществуваща епидемическа болѣсть по хората въ г. Троянъ.

Всѣдѣствие на тѣзи дописка имамъ честъ да Ви явя, Господине Редакторе, че по заповѣдъ на Господина Министра на Вѣтринните Дѣла, направено бѣ отъ по вѣренниятъ управление обстоятелно изслѣдване, отъ което се оказа, че въ г. Троянъ както и въ цѣлата Троянска околия не е имало не само тифозна трѣска, както е казано въ поменжата дописка, но и никаква епидемическа болѣсть по туй врѣме. По това врѣме е имало само единъ съмртъ случай отъ неизвѣстна болѣсть и двѣ болни дѣца — нѣщо, кое то всѣкога и на всѣкадъ се срѣща. Едното отъ дѣца бѣди дѣцата било на Генова — авторъ на дописката и другото из Гайдарски, които вижда се, пѣтъ прѣдлогъ за заразителна болѣсть съ искани да предизвикатъ дохаждането на Окрѣжния лѣкаръ въ г. Троянъ на правителствени разноски да прѣгледа дѣцата имъ; но на тѣхното умилено желание Околийскиятъ Началникъ, като виждалъ отъ една страна, че болѣстта не е отъ заразителенъ характеръ и отъ друга, че родителите на болниятъ съхора заможни и въ състояние да навикатъ на свой същъ лѣкаръ, не се е съгласилъ.

Огъ тука става явно, Господине Редакторе, че до писника Ви си е допустилъ чрѣзъ своя денунсъ да ви донеси несъществуващи и невѣрни новости, съ цѣль да убие репутацията и бѫдѫщността на единъ съвършено невинен чиновникъ, който съ самоотвѣрженостъ гледа къмъ исполнение на възлагаемите върху обизанността му дѣла.

На послѣднътъ Ви моля Господине Редакторе, щото въ единъ отъ най-близките си броеве да обнародвате настоящето, да се бѣровергай помѣстената въ бр. 86 на вѣстника Ви дописка.

И. Д. Управителъ: *Лука Радуловъ*.

И. Д. Секретарь: *Д. К. Карабицъ*.

Балчикъ 15-ти Юни 1883 год.

Г-не Редакторе!

Прѣзъ послѣдните дни на миналия мѣсецъ Май, когато бѣше въ походъ Конниятъ Полкъ отъ Шуменъ за трѣвния лагъръ (чиаръ) въ Добричката околия, въ което тъзъ година изобилствова добра трѣва за конете, стигнахме на 25 и 26 юни въ града Добричъ, въ когото азъ като не бѣхъ другъ пътъ дохаждалъ, любопитствувахъ да узная урѣдността му и като ходяхъ изъ града на горѣ на долу, видяхъ на едно място надъ писъ *«Градска Библиотека»*, влѣзохъ въ нея и тамъ имаше нѣколко души дѣчета въ библиотеката; попросихъ позволение и сѣднахъ между читателите. Библиотеката ми са много ареса. Тукъ имаше нѣколко разни вѣстници: Славянинъ, Марица, Съединение, Смѣшило и други. На утринта (на 26 юни) понеже бѣше празникътъ Вознесение Христово, отдохнахъ нѣколко души (солдати) въ черковата и тамъ имаше повѣче отъ 10 души граждани, освѣти учениците. Ноелѣ отпускатъ черкова, отдохъ на телеграфното управление по собствено дѣло; изъ пѣти азъ имѣхъ една бѣла книга сплатена на четри, която като расплатихъ видохъ написано:

Телеграмма Варна

Списаревскому.

Общинското управление насилиствено помѣсти въ

къщата на Нено сфацери и солдати извѣги са отъ Нено управителя.

Атанасъ.

Когато стигнахъ въ телеграфното управление, тамъ имаше двама хора да подаватъ телеграмми, прѣдъ които азъ като си завършихъ работата, върнахъ се назадъ и се отбихъ въ библиотеката. Подиръ мене дойде единъ отъ онзи, които бѣха въ телеграфното управление и седна въ къщата. Азъ казахъ на единого отъ близо до мене седналъ каквината на намѣрената телеграмма и го попитахъ за този Атанасъ подавателя на тази телеграмма, а той ми каза: онзи е войво сега дойде, е го е кадѣ е сѣдналъ въ къщата, съ калпакъ на глава и съ цигара въ уста, той е зеть на Нено. Помислихъ си азъ каквото му са чувствата, такива му и обносихъ, приличи на чорбаджийски синъ. Хората въ библиотеката съ чки гологлави и прочитахъ разни новини, а той седналъ съ калпакъ, съ цигара въ уста, като че ли е турчинъ.

Пашътъ офицери ако са помѣстени за една ноќ въ къщата на Нено, то каква врѣда направиха, да ли изѣдоха сгѣнитъ на къщата му за една ноќ, или са турци да покаратъ кокошки, лайди и пр. даромъ, а какви солдати е имало въ къщата на Нено, когато всѣ солдати си стои при коня въ яхъра, а господствомъ отъ какви солдати му дотѣгна, та са лута съ телеграмми противъ Община. Управление до управителя, като кога ве са помѣстени Българи въ къщата му, а са нѣкои непрѣатели?

Зашо такива Г-да неставатъ солдати, та когато ходатъ отъ едно място на друго и ноќица квартира да не искатъ, а да си лежатъ кадѣто замръжнатъ; защо когато дойде рѣда на подобни за солдати изѣѓватъ по Австрия, Цариградъ и другадѣ и тамъ са направяватъ болни и даватъ лирика на тамъ живѣщи лѣкаръ, за да имъ дадатъ свидѣтелства, които като проводатъ по пощата въ пристната комисия отръзваватъ се, а тѣ лицо не са явяватъ, както това направиха миозина въ нашия славенъ Видинъ — из и другадѣ. Всички въ Видинъ знаемъ какъ направиха съ синоветъ си: Хаджи Петко, Хаджи Ц. и др. Но както и да е това вѣчна мина, сега трѣба да гълдаме съвѣти за поправка; сички да прибѣгнемъ къмъ военното обучение, отъ което зависи нашата защита, както това прави всѣка държава, а не да мразимъ солдатите, и когато ви минатъ прѣзъ града, да не имъ даваме място за квартири, или ако ги помѣстимъ Община. Управление нѣкадѣ, то да се жалваме противъ такова управление, както сега си показаха човѣщината Добричките граждани Нено и зеть му Атанасъ. Управление виновато ли е, като е помѣстило 3 — 4 души офицери въ къщата на Нено, ами кадѣ да ги намѣстя, на пѣти ли? Когато г-нъ Нено се жалва противъ Община. Управление, че е помѣстило 3 или 4 души офицери въ къщата му, то що остана на ханджии, които са повѣчъ тури и татари, на които въ яхъри са помѣстиха сички коне и солдати? — Не трѣба тъй гда Добрички граждани, трѣба по съвестничко да работите, защото е срамота отъ хората, които ви чуятъ отъ страна, че си говоримъ единъ противъ други и то за какво?... За което нетрѣбва никакъ да са чуатъ лоши думи. И въ Балчикъ дойдохме нѣколко души отъ конния полкъ, но гражданинъ тукъ казвашъ: *«радостни сме, като си имаме въ града една частъ военна.»* — За сега толкова, ако стане нужда пакъ.

Д. К. Гайдарски.

РАЗНИ

Една телеграмма изъ Александрия извѣстява, че въ крайморския градъ Дамиетъ се появила холера и на 15 того умрѣли 47 души. Същата болестъ се явила въ гр. Портсандъ и въ много място изъ Египетъ; но новодѣ на това, дипломатическите агенти въ Цариградъ се съвѣтвали какво да правятъ.

Научаваме са че Свищовскиятъ окрѣждъ вдигналъ право на Йоркевича да адвокатствува, по причина че бѣлъ чужди подданикъ.

Свищовскиятъ граждани не спратили телеграмма до Министерството на Правосъднието, съ която молиха ищото Г. Плакуновъ да си остане и за напрѣдъ предѣдателъ на Свищовскиятъ окрѣждъ.

Изъ градъ ни се пръвна единъ, слухъ, че ужъ напинихъ умни(?) консерватори, биле приготвявали да произведятъ въ нѣкои място нѣкакви си

демонстрации и че отъ распръжнатите агенти за тази цѣль, единъ билъ уловенъ въ Бъла. До колко е истински този слухъ, нѣмаме още точни свѣдения.

Изъ Силистра една обширна доноска ни расправя за дѣятелността и повѣдение на тамкашния училищни инспекторъ, но понеже автора си крие имѣто, то остава необнародвана. Ако автора се съгласи, да се обнародва съ имѣто му, готови сме да ѝ помѣстимъ.

Софийската депутатия се завърнала въ София и давала голѣми надѣжди.

Въ 36 брой на чорбаджийския гласъ виждаме обнародвана слѣдующата доста любопитна телеграмма:

Цанковъ

Враца.

Молловъ дойде, Соболевъ пристигва, първите дни Юлия съ точни инструкции. Княза слѣдъ 5 недѣли. Императора изразилъ предъ Княза благодарность отъ Генералитетъ. Княза потвърдили. Побѣда съвѣршила, Хитрово призналъ, че Императора го укориъ защо по преврата говорилъ въ Негово име. Всички руси съгласни за народното желание, за пълно общинско самоуправление. Казватъ първо допълнителни избори, второ лѣтно събрание за жалѣзниците, трето есенска Обикновенна Сесия, четвърто Комисия отъ събранието за ревизия и съчинение проектъ за конституцията. Днешните управляющи ставатъ цѣли министри. Но Соболевъ ще гледа по-скоро да се освободи; дядо Боянъковъ ще побѣди, желаемъ на всички най-весело угощение.

Миларевъ.

Единъ отъ абонатите ни изъ правадийската околия ни съобщава, че вѣстици, не са предавали редовно на куриерите, ами ги земали писарите въ джобовете си, затова който искалъ да получава вѣстникъ се отказвалъ!

На 20-и то градъ ни се убиль съ револверъ Шипмаровъ, който бѣше кап. лейтенантъ на единъ отъ Българските паради, които стоятъ при Лома. Причината на това самоубийство била, разглеждането смѣтките; имало комисия вижда са която правяла нѣкакви изслѣдвания, и Шипмаровъ докаченъ отъ това, прибѣгналъ до самоубийство, като оставилъ нѣколко писма, въ които излагалъ своето честно служение и причините, които съж го предизвикали да се убие.

Отъ личните обяснения на бившия предсѣдателъ на Разградския Окр. Съдъ Г-на Рашкова за станалия скандалъ въ Разградъ остава явно, че членът Г. Икономовъ не е виноватъ, нито е извѣрилъ нѣщо неблагопристойно, затова считаме за длѣжностъ като безпристрастенъ публикъ, да опровергаемъ съобщението по това дѣло обнародовано въ 96-и брой на вѣстника ни. Желателно е ццото доносителите на подобни съобщения, да бѣдятъ по-справѣдливи и беспристрастни.

Научаваме са, че г-н д-р А. Вайнбергъ, бивши Шефъ на професоръ Галезовската клиника въ Парижъ, специалистъ по болѣствите на очите и ушите, ще посети за кратко врѣме града ни, като ще са бави само два три дена. Това като съобщаваме на всички които страдатъ отъ очиболъ и ушибъ, за да могатъ да са възползватъ отъ слушайъ. Надѣжваме са, че г-н д-р Вайнбергъ ще остане доволенъ отъ ласкавъ приемъ отъ страна на нашите съграждане.

Г-н д-р Вайнбергъ, койго е твърдъ прочутъ въ Редакторъ издателъ Т. Х. Станчевъ

Букурешть като практически лекарь, е въ сѫщото врѣме и еписатель на много прочути списания, които сѫ припознати за такива отъ по-високи научни крѣгове въ странство.

ТЕЛЕГРАММА

Разградъ, 16 Юни 1883 г.

Публикуваната телеграмма брой 36 „Български Гласъ“ отъ личния мой неприятель Коюмджиева е лъжлива; подтвърдявамъ онаа въ „Съзнаніе“.

Вълнаровъ.

На 20 того имахме честъта да получимъ отъ Министерството на Народното Просвѣщеніе слѣдующето писмо:

До администрацията на В. „Славянинъ“
въ Русчукъ.

Понеже е желателно, що въ Българската Народна Библиотека въ София да се намира цѣлото течениe на в. „Славянинъ“ отъ самото му начало, за това Министерството на Народното Просвѣщеніе умолява администрацията да испрати въ казаната библиотека по два екземпляра отъ всички години течениe на вѣстника и да испроважда за напредъ редовно по два екземпляра отъ всѣкой брой, — толкова повече, че законътъ за печата отъ 6 Февруарий т. г. постанови: „чл. 43. Издателътъ на периодическите и непериодическите списания и каквито и да било печатни книги дължни сѫ да испроваждатъ въ Народната библиотека въ София по два екземпляра даромъ.“

Главенъ Секретаръ: П. Гинчевъ.

Началникъ на Отдѣлението: С. Вацовъ.

Заб. р. Отъ горното писмо става явно, че отъ насъ се искаятъ даромъ цѣли осемъ години течениe отъ вѣстника, и за напредъ два, ставатъ десетъ, които склонъ сътруватъ 142 лева! Дължни ли сме пие и можемъ ли да направимъ подобно пожертвование, когато пие до днесъ отъ никого не сме получили чито една аспра подкрепление въ трудното си занимание, когато панинъ гърди сѫ изгинали съ него въ рѣка? Една Народна Библиотека даромъ ли трѣба да иска цѣли десетъ години течениe отъ една бедна Българска редакция, които съ 300—400 абонати и голѣми осѫжности едвамъ поддържа единъ скроменъ листецъ? — Справедливо ли е това възискане отъ частъ особено, оставаме да размислимъ ония, които познаватъ външни чужди сѫ поддръжатъ инициативата. Указъ ни са и съ т. чл. 43, че законъ за печата, покоряваме са на ебкий з. чл. 43, какъто и да бѫде той, но този законъ го пѣмъше преди 3—4 год. а днесъ ако го има и ако подъ думътъ периодически и непериодически списания, се разбира единъ политически вѣстникъ, който излиза редовно два пъти въ седмицата, тога съе принудени сме да испращаме даромъ два листа въ Народната Библиотека.

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЬ

НОВА КНИГА

БАСМА ЗА СЪРБИЯ

отъ

Т. Икономова.

Отъ 9 1/2 печатни коли.

Цѣна 1 левъ и 50 стотинки

Ще са намиря за проданъ при сичките книжари изъ България.

ИЗВѢСТИЕ

РУССКІЙ МАГАЗИНЪ

И. Карловскаго

Преславска улица. Варна.

Чай, на фунтове, фирма „Попова“ и своя разписка. Захаръ нарѣзанъ и глави, Руски и Австрийски. Свѣщи. Стефинови, фирма „Невски“ „Крестовикови“.

Пожови, Вилки, Лажици, Свѣщници, Чайници, Сахарници и др. разни отъ Варшавско сребро фабрики Бр. Бухъ и Йосифъ Фраже.

Самовари разни форми и Камбани (колоцо) Икони съ сребърънъ позлатени и отъ просто сребро, Херугви, Кюти за икони отъ най-добрите московски мастори и фабриканти.

Эполети, Шагони и разни форменни военни офицерски, солдатски и полицейски вещи.

Сукно, Докъ, Чортова кожа, разни цвета за г. г. офицери солдати и полицейски.

Важи катранени и бѣли, фабрика „Новиковъ“.

Балчица (Пакля) чиста за чистене оружия и за коноптаване кораби отъ сѫщата фабрика.

Сардинки, Анчури разни, Остакоъ, Салменъ Тонъ и др. разни.

Хайверъ черенъ (Шира) I и II качество.

Сыреи Швейцарско и Голандъ I качество.

Вина, Сотернъ, Медокъ, Мадера, Марсала. С-Жуматъ, Шатолафиъ, Малага и др. разни.

Ликери, Маракинъ, Какао, Кремъ дете. и др. разни Шампанское, Карть-Доре, Карть-Бланшъ и Карть-Ноаръ, фирмъ Теофиль Редферъ и &c.

Шампанское Склово и Донское.

Водка Попова, Руское Добро, Рибиновое Желудочное, Наливки и други разни.

Пиво въ бѣчки и въ бутилки, фабрика „Евни“ въ Одесса.

Макарони, Брашно разни видове и № фабрики Л. Сонданъ и Вейнитени въ Одесса.

Мармеладъ и разни сладости, фабрика Абрикосови въ Москва.

Ободи (Криви дръвчета за колела), Паници, Лажици разни дръвени отъ горещо не са боятъ.

Краска (бои) приготвена Маслинна и Масло готово варено, фабрика Адолфъ и Бергъ въ Одесса.

Платно разно за ризи, гащи, чаршави, (маски) Покривки, Кръпи ленени, фабрика Жиардовска Гилле и Дитрихъ въ Варшава, и Мошами за покриване стока.

Сапунъ миризливъ Одеоколовъ и разни миризми, фабрика Бронваръ и &c въ Москва.

Чайници, Пиети, Чаша за чай и др. разни.

Книги бѣли разни видове и Конверти разни.

Столове разни краски и фасонъ криви (гнутые).

Кривати желѣзни разни малки и голѣми.

Калиски (кола) за дѣца разни сортови.

Каски желѣзни малки и голѣми.

Чесала, Четки конски и Четки за обуша.

Олеонафтъ за мазане оружия и обуша, фабрика „Рогонинъ“.

Мазило (помада) за чистене всѣкакъвъ металъ.

Комиссии за всѣкакви справки и поръчки Комиссионни и Экспедиционни.

Сграждански билети вънтр. съ вингриш. займа I-го и II-го 5% государств. банка.

Умоляватъ си покупателите да пращатъ поръчки си ясно написано за каквото и да е отъ горѣпомѣнатъ предметъ.

Цѣно расписъ (Шрайсъ курантъ) испраща са даромъ.

По Министерство на Общить Сгради Търговия и Земедѣлие

ИЗВѢСТИЕ

№ 2.

На 30-и Юни 1883 год. въ 4 часа слѣдъ пладнѣ въ Силистренски Окръженъ Съвѣтъ подъ предсѣдателството на Силистренски Окръженъ Управителъ ще стане публиченъ търгъ съ явна конкуренция за запълнението на крепостни прикопъ предъ болницата въ гр. Силистра.

Стойностъ на работата възлиза на 9930 лева.

Исканийтъ залогъ 496 лева 50 стотинки.

Планове, поеми условия и смѣти могатъ да са видатъ въ Силистренски Окръженъ Съвѣтъ и въ канцелярията на Русенски Окръженъ инженеръ.

Русе, 15-и Юни 1883 год.

ИЗВѢСТИЕ.

Има тукъ за проданъ тютюнъ на листове Енидженски басма и бѣхча, добъръ съ умѣрени цѣни, желающи да купятъ, нека се отнесатъ до мене.

Русе, 31 Май 1883 год.

Н. К. Българовъ.

ИЗВѢСТИЕ.

Имамъ честъта да извѣстя на почитаемата публика че пренесохъ аптеката си на книжеската улица № 99 въ магазина на г. Петра Златова.

Съ Почитание

Русе 20 Юни 1883 г. Я. Ангеловъ,

апотекаръ

ДОКТОРЪ А. ВАЙНБЕРГЪ.

Специалистъ по болѣствите на очите, ушите и Си-филиса, бивши Шефъ на професоръ Галезовската клиника въ Парижъ.

Ще пристигне въ сѫбота на 25-и Юни въ гр. Русе и ще са бави само до Вторникъ 28-и Юни.

Ще дава консултации и ще прави различни операции на очи, уши и пр. въ улица Флотска № 3872 отъ 8—9 часа прѣдъ обѣдъ и отъ 3—5 слѣдъ обѣдъ.

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“.